

ANDRA PÅSKSÖNDAGEN eller DEN GUDOMLIGA BARMHÄRTIGHETENS SÖNDAG

I den tidiga kyrkan döptes man gärna på påskdagen. Man fick en vit dopdräkt (som ministranternas vita *alba* idag). Man bar den under en vecka med dagliga besök i kyrkan. Söndagen efter påsk var sista dagen. Så fick denna dag namnet *Dominica in albis* (**Vita söndagen**). Den helige påven Johannes Paulus II gav år 2000 dagen ännu ett namn. Som ung man bad han varje dag vid den heliga nunnan Faustynas grav och fick där styrka i svåra stunder. Hon hade haft visioner i vilka Jesus åter och åter talade om Guds oändliga barmhärtighet. Jesus önskade, sa hon, att denna söndag skulle bli ett firande av denna barmhärtighet. Dess nya namn upphäver inte det gamla. Påsken och dopet är *Guds barmhärtighets triumf*.

Första läsningen: **Apg 2:42-47** (*De troende deltog troget i bönerna*)

Urkyrkans **egendomsgemenskap** var en direkt förlängning av vardagen med Jesus (Matt 19:21; Luk 12:23-24). Denna ”frivilliga socialism” tillhörde redan det förflutna när Lukas skrev om den. Som ekonomisk modell för en explosivt växande kyrka fungerade den inte, men den är bevarad än i dag i *klosterlivet* där allt ägs gemensamt. Idén låg också bakom Paulus pengainsamlingar till de fattiga i Jerusalems kyrka, liksom bakom Caritas i vår tid. Den kristna gemenskapens sammanhållning kring apostlarnas katekes, deras solidariska kärlek och alla de mirakel som skedde där väckte vördnad och sympati i folket. De ”bröt brödet” i hemmen, d.v.s. firade mässa. Det nya förbundets matoffer (jfr Mal 1:11; 1 Kor 10:16) frambars nog inte i varje liten familj för sig utan bara i de rymligaste hemmen (jfr Apg 12:12; 1 Kor 16:19; Filem 2). Eukaristin leddes såklart inte av vem som helst utan av dem som apostlarna utsåg (”äldste”, presbyterer, präster – se Apg 14:23; 15:22-23; Tit 1:5 m.m.). De bad i templet i Jerusalem (en bra plats att nå ut på) men var medvetna om att vi kristna har **ett eget offeraltare**, åtskilt från den gamla helgedomen (Heb 13:10): **Jesus**.

Andra läsningen: **1 Pet 1:3-9** (*Han har fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse*)

Dessa ord låter som en inledande hymn vid vuxendop och kan mycket väl ha varit det i urkyrkan. Kontrasten mellan dopvattnet som vi ”föds” i (likt fostervatten) och elden (prövningar och lidanden) som ska rena oss från ofullkomligheter är dramatisk. Guds omsorg och beskydd betonas. Vi ska jubla. Det grekiska ordet ”själ” (*psyché*) omfattar här hela personen. Frälsningen gäller inte bara ”mentalt” (så som *gnostikerna* ansåg). Därför döps vi *fysiskt*.

Petrus har sett den uppståndne själv. Han jublar för att vi, hans läsare som inte har sett Jesus, ändå kan tro. En *outsäglich, himmelsk glädje* väntar oss (v. 8).

Evangelium: **Joh 20:19-31** (*En vecka senare kom Jesus och stod mitt ibland dem*)

Varje gång den uppståndne Jesus visar sig för lärjungarna förknippas det med en uppgift. I denna scen ges **försoningens ämbete** åt kyrkan (jfr 2 Kor 5:18; Luk 24:47), det viktiga uppdraget att förlåta synder i Jesu namn (*Katolska kyrkans katekes*, nr 976-983). Fullmakten är dubbel: att förlåta och vägra förlåtelse (jfr Matt 16:19; 18:18). Den förutsätter gåvan att kunna urskilja och bedöma vad som är moget att bli förlåtet och vad som ännu kräver omvändelse och ånger. Denna *domarfunktion* kan inte vem som helst utöva. Den kräver personlig lämplighet och utbildning. Katolska kyrkan fasthåller att uppgiften gavs åt apostlarna ("de tolv" i v. 24 – strängt taget var de då bara elva eftersom Judas var död och ännu inte ersatt av Mattias, se Apg 1:24-26). Apostlarna gav senare fullmakten vidare med ämbetsvigningen (handpåläggningen, 1 Tim 4:14; 5:17-22; 2 Tim 1:6). De "äldste" (på grekiska "presbyteroi", därav vårt "präst") kunde förmedla förlåtelsen (Jak 5:14-15). Varje katolsk präst har fått denna fullmakt – för vår skull som tror.

Det dramatiska mötet mellan en tvivlande apostel och den uppståndne Herren är som ett slutgiltigt "bevis" för vad evangelisten Johannes har velat visa från första sidan: att Guds Ord blev **kött** (Bibel 2000 översätter det grekiska ordet *sarx* i Joh 1:14 till "människa", en fysiskt konkret människa). Johannes skriver *för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds son* (v. 31). Kom ihåg att hans evangelium är en stridsskrift mot den gnostisk-grekiska mentaliteten som ville göra kristendomen till en kroppsfiendlig, "andlig" frälsningsväg för enskilda filosofiskt lagda. Irrlärarna avvisade att Jesu korsfästa kropp skulle ha uppstått (jfr Apg 17:32). Hela tre gånger nämns därför i dagens läsning den uppståndnes genomborrade *händer* och *sida* där märkena efter spikar ännu syntes (v. 20, 25 och 27; jfr Luk 24:40). Den sanna kristna kyrkan faller på knä inför dessa heliga sår och bekänner med aposteln Tomas: **denna konkreta människa är Gud** (v. 28). Vi tillber ingen "tänkt" Jesus.

Tomas som inte ville tro förrän han fick SE är en kontrast till författaren själv, *den som Jesus älskade* (Joh 20:2-8). Den unge Johannes såg en tom grav men trodde genast att Jesus hade uppstått. Jesus ger i scenen med Tomas en elegant hälsning till alla oss framtida kristna läsare som liksom Johannes TROR först och sedan ska få SE: *Saliga de som inte har sett men ändå tror* (v. 29). Petrus som var med Johannes den där allra första gången vid graven säger samma varma ord till sina läsare (1 Pet 1:8). Johannes största glädje är att ge oss del av det *tillträde till Fadern* som Jesus har gett åt honom. Den får honom att jubla medan han skriver (1 Joh 1:3-4). Samtidigt är han smärtsamt medveten om alla dem som själva såg den historiske Jesus men INTE trodde (Joh 6:36; 7:5). Att känna Jesus och se hans underverk räckte inte, som tureerna kring den blindfödde i Joh kap. 9 tydligt visar – i övrigt en variant på samma symboltema som här med Tomas: likheten mellan att SE och att komma till TRO.

MÅNDAGEN I ANDRA PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 4:23-31** (*De fylldes av den helige anden och förkunnade Guds ord*)

Kyrkan följer Herren. Hon går en egen korsväg, ofta lika hjälplös och utlämnad åt fiendernas hänskratt som han. Ibland låter Gud oss känna sin räddande makt. *Hela tiden* har Gud allt i sin hand. Makthavarnas förföljelse av Jesus och därpå kyrkan (v. 25-26) är som det uppror mot Gud som kung David sjöng om i Ps 2 – Lukas citerar här några rader därifrån. Citatet i Psaltaren fortsätter med orden: *Han som tronar i himlen ler, Herren ser på dem med löje* (Ps 2:4). Gud skrattar åt de härskandes komplott, marken skakar som för att understryka det (v. 31). Pingstundret i Apg kap. 2 upprepas, nu inte med eld och storm men med *modet att förkunna* genom Andens närvaro. Apostlarnas kämpaglädje gläder Gud: de ber inte om personligt skydd utan om frimodighet, hjälp åt sjuka, om under. De får omedelbart svar.

Varför är vi så uppgivna? Kyrkans motståndare, deras styrka och mediala kraft hotar ibland att ta modet ifrån oss. Vi knyter nävan i fickan och vet inte vad vi ska göra. Men Gud skrattar åt dessa ”makter”. Folkens klokhets är som *dammkorn i en vågskål* inför honom (Jes 40:15). I rättan tid ingriper han och upprättar sina trogna. Medan vi inväntar det kan vi tröstas av att han ser vårt läge och gläds åt vår trohet.

Evangelium: **Joh 3:1-8** (*Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike*)

Rådsmedlemmen Nikodemos är liksom sin kollega Josef av Arimataia hemlig kristen, eller åtminstone sympatisör (Joh 7:47-51; jfr Matt 27:57-60 och Luk 23:50-51). Dessa två rika män begravde sedan Jesus (Joh 19:38-42). Kyrkan vördar dem som helgon. Nikodemos nattliga smygbesök hos Jesus kan verka fega, men de var modiga: rådsherren riskerade sitt goda namn och rykte om det kom fram att han hade kopplingar till den suspekta rörelsen. Han inleder med smickrande ord (v. 2; jfr Matt 22:16 f) men hinner inte framföra sitt ärende förrän Jesus avbryter honom: Nikodemos måste bli *en helt annan människa* om han ska kunna fatta Jesus, ”född på nytt”, annars förblir han andligt blind (v. 3). Det räcker inte att dra slutsatser om Jesus utifrån hans underverk. Man måste börja om, lära allt från grunden.

Hur kunde detta förvåna den lärde mannen? Profeterna lovade en sådan nyskapelse (Jer 31:33; Hes 36:25-28). Kyrkans dop och undervisning förverkligar den (Matt 28:18-20; jfr Joh 4:1-3). Jesus är en människa från Nasaret – det vet alla (Joh 7:27) – men som Guds Son har han ingen adress. Så även med Anden. Liksom vinden kan Anden inte spåras (orden ”vind” och ”ande” är identiska på både grekiska och hebreiska). Nikodemos, alltför kloke man! Ta emot Riket som ett barn (Mark 10:15).

Vi har inte fått världens ande utan Anden som kommer från Gud (1 Kor 2:12).

TISDAGEN 25 april:

EVANGELISTEN S:T MARKUS, fest

I dag firar kyrkan evangelisten MARKUS fest. Om honom vet vi litet eller mycket – beroende på hur man ser på fornkyrkans, de tidigaste kyrkofäders, upplysningar. Mycket tidigt identifieras Markus med den unge *Johannes Markus*, i vars mors hus i Jerusalem urkyrkan brukade träffas (Apg 12:12) och som ledsagade Paulus (Apg 13:5) och Petrus på deras resor (1 Pet 5:13, om det nu är samma person). Paulus blev besviken på denne Markus som han tyckte svek honom mitt i arbetet (Apg 13:13 och 15:37-39) – men möjligtvis blev de försonade senare när Paulus var i fängelse i Rom, vilket Kol 4:10 tyder på. Den unge mannen i Getsemane som flyr naken när soldaterna fångslar Jesus (Mark 14:51-52) har också setts som evangelisten själv. Allt dessa identifieringar är möjliga men osäkra.

Fornkyrkan berättar i övrigt att evangelisten blev biskop i Alexandria och där dödades som martyr. Det är troligt. På 800-talet tog två köpmän med sig hans relikier till Venedig, antagligen för att rädda dem från härjande muslimer. Relikerna lär ännu finnas i den bedövande vackra Markuskyrkan där. Men långt viktigare än Markus ben är hans bok. Fira honom idag genom att läsa i den!

Denna festdags läsningar ger oss stället i Petrus första brev där han nämner Markus (1 Pet 5:13). Petrus kallar honom för ”min son” – Markus är en mycket högt uppskattad medarbetare, antagligen tolk åt Petrus, så ska det väl förstås. Läsningen ur evangeliet ger oss den uppståndne Jesus missionsbefallning till apostlarna i Markus dramatiska form, som inkluderar övervinnande av demoner, språkliga hinder, förgiftningsattentat och sjukdomar. Kristen mission ledsagas av Guds kraft: alla djävulens, dödens och syndens domäner kommer att falla till föga för Kristi kors. Petrus var säker på det. Markus skrev ner det. Vi ska – med Guds hjälp – se till att det blir så.

Kyrkans bön på denna dag:

Himmelske Fader, du gav den helige Markus nåden och äran att förmedla glädjebudet om din Son. Låt oss bli trogna lärjungar som följer i Kristi spår i allt.

Särskilda läsningar denna dag: 1 Pet 5:5b-14 samt Mark 16:15-20

ONSDAGEN I ANDRA PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 5:17-26** (*Apostlarna stod i templet och undervisade folket*)

Det stormar kring Jesusrörelsen. Det viskas i varje gatuhörn: ”Har ni hört det senaste? Prästerna och Kajafas har fångslat alla deras ledare igår”. En annan: ”Jag hörde att en ängel befriade dem ur fängelset i natt”. En tredje: ”Häng med! De står och undervisar i templet igen som om inget hade hänt.” Det är något komiskt över scenen. Stora rådet vet inte om att apostlarna är fria. De vill hämta dem till förhör. Alla andra (och läsarna) vet

det. Det här är urkyrkans minnen om rörelsens dramatiska början, en dragkamp mellan Sanhedrin (judarnas råd) och Gud själv. Det är en nästan revolutionär stämning i luften, med Jesusanhängare som man tror ska ta upp stenar från marken och kasta på polisen (v. 26). Viljan att demonstrera för den avrättade Messias var stark i Jerusalem, man mindes ännu den fredlige profeten, hur han red på åsnan, hur han vinkade, hans galileiska dialekt, hur han log. Man tänkte även på den avrättade Johannes döparen och kände vrede mot de religiösa ledarna. För apostlarna var folkets stöd och Guds ingripanden en triumf: Jesus lever! De hoppade säkert av glädje när de sjöng med den jublande skaran (jfr Luk 6:22-23)

Evangelium: **Joh 3:16-21** (*Gud sände sin son till världen för att rädda den*)

V. 16 kallas för ”minibibeln”. Den säger allt. Igår hörde vi om *kopparormen* – bilden av Jesus på korset, vårt motgift mot synden. Gud gav oss Jesus som försoningsoffer och hans blod rann ned från korsets stam för din och min skuld. **Så älskade Gud världen, på detta sätt.** Orsaken till Jesu smärta var hans kärlek till oss. Han älskade oss och fick spikar genom armar och ben till svar. Han visste i förväg att det skulle bli så men valde det ändå. Guds kärlek är inte en harmlöst ”snäll” kärlek utan ett blodigt engagemang för oss. Han var beredd att betala vad det kostade att komma oss tillmötes. Han uppstod för att återvända till svikarna, kunde inte sluta att älska oss. Den som vågar se och tro på Guds **avvisade men bestående kärlek** bakom Golgotahändelsen känner Gud och äger evigt liv. *Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom* (v. 17). Den som inte tror är redan dömd: vi har korsfäst Guds Son, lönat hans godhet med ondska och bryr oss inte ens om att ta emot hans förlåtelse! Hur kan det bli värre? Ljuset kommer in i världen och vi gömmer oss i mörkret för att inte vår ondska ska bli synlig. Därigenom avslöjar vi bara hur det är fatt med oss (Joh 1:10-12). Ska vi tillhöra mörkret, stanna kvar utanför festsalen (Matt 8:12; 22:13)? Nej, vi ska komma till ljuset och ”göra sanningen” (jfr v. 21 – ett uttryck som också fanns i Qumran och som där betydde att *leva rättfärdigt*, jfr Ef 4:15). Påskljuset strålar i kyrkan. Kom i dag! Tacksamhet, omvändelse, bikt och bot är rätta svar på Guds kärlek till världen.

Jag har kommit för att de ska ha liv, och liv i överflöd (Joh 10:10).

TORSDAGEN I ANDRA PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 5:27-33** (*Man måste lyda Gud mer än människor*)

Kyrkan består av människor som ”har uppstått med Kristus” (Kol 3:1) och inte vill lägga sig platt på marken bland de döda igen. Världens makter rasar hotfullt mot kyrkans ledare – Petrus och apostlarna – och vill kuva dem, men lyckas inte. Jesu sändebud kräver respekt för sin frihet att få vittna om vad de har sett och varit med om. Uppståndelsetron innebär en kritik av dem som korsfäste Jesus, men som en vänlig uppmaning till ånger och omvändelse. Den riktas också till översteprästen som dock upplever den som ett

skuldbeläggande: ”Ni vill göra oss ansvariga för den där mannens blod” (v. 28). Vi märker att rådets försök att få Jesu död att se ut som romarnas angelägenhet har genomskådats av folket. Guds profet dödades av *dem*.

Även apostlarnas efterföljare, kyrkans biskopar, har genom århundradena mött motstånd hos de mäktiga när de ville få människor att *lyda Gud mer än människor* (v. 29) – det finns många exempel på det i våra helgonberättelser. Jordens mäktiga lyckas ofta skickligt att få välmenande kristna att gå emot sina biskopar för att få dem att tåga om obehagliga krav i det kristna budskapet (som de ofödda barnens rätt till liv eller de fattigas rätt till arbete och sjukvård).

Evangelium: **Joh 3:31-36** (*Fadern älskar Sonen och har lagt allt i hans hand*)

Dagens text skulle passa bra som avslutning av de senaste dagarnas läsningar från Jesu samtal med Nikodemos (Joh 3:1-21). I evangeliets sammanhang står den dock längre fram och orden verkar uttalas av Johannes döparen (eller evangelisten själv?). Flyttar man den bakåt så att den följer precis efter v. 13, eller ev. efter v. 21, så ger den bättre mening (antagligen hörde den hemma där i en ursprunglig version). I så fall är det Jesus som talar (till Nikodemos). Hur som helst är texten svår för många.

Kontrastparen uppe – nere, ljus – mörker, tro – icke-tro är typiska för författaren. Är detta bitar av kateketiska lärosatser från hans urkyrka som man skulle lära sig utantill? Vi hör att Jesus inte kan bedömas med jordiska måttstockar eftersom han kommer från Gud (v. 31 f). En modern skeptiker skulle svara: ”Det låter rimligt – om han verkligen är från Gud!”. Men *det* är fullständigt självklart för evangelisten. Tro är därför *lydnad* mot Gud (v. 36, jfr Rom 1:5). *Att tro är att ge Gud rätt*, sa filosofen Kierkegaard instämmande. Motsatsen är att ha *Guds vrede* över sig (v. 36). Även Paulus ser vreden hänga över dem som *håller sanningen fången i orättfärdighet* (Rom 1:18). ”Guds vrede” är inte ett känslolinhåll utan en term som ska beteckna det utanförskap vi själva ställer oss i när vi *mot bättre vetande* förnekar Gud och hans gärningar – inte minst hans förlåtande godhet. Ungefär som om man i strilande regn slängde sitt stora paraply på trottoaren och så blev våt och sjuk av egen fri vilja.

Han täcker dig med sina vingar, under dem finner du tillflykt (Ps 91:4).

FREDAGEN I ANDRA PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 5:34-42** (*De förkunnade budskapet att Jesus var Messias*)

Som vi läste i förrgår var det framför allt det aristokratiska prästpartiet *saddukeerna* (en världsöppen, Romvänlig falang) som förföljde urkyrkan. Vi anar en splittring inom *fariseernas* parti. Där sitter den unge fanatiska Saul nog med, den senare Paulus (Apg 26:10), och det bör vara han som är Lukas källa. Den ansedde Gamaliel är antagligen Paulus lärare – se Apg 22:3 – sonson till den berömde rabbinen Hillel och far till den lika

berömde Gamaliel II. Han förespråkar tolerans (jfr även Apg 23:6-10). Det kan Saulus omöjligt ha gillat! Vem var de två falska Messiaskandidaterna i v. 36 och 37? Den judiske historieskrivaren Josefus Flavius berättar att **Theudas** ”30 000” anhängare tog med sig allt de ägde till Jordanfloden (*Ant.* 20:97-99). Han lovade dem att dela vattnet så att de kunde gå torrskodda över floden och så ”erövra” landet igen liksom en gång Josua (Jos 3:15-17). Romarna dränkte rörelsen i blod. Enligt Josefus skedde det under prokuratorn Cuspius Fadus (år 44-46 – men det var ungefär tio år efter den tid Lukas här berättar om). Upprorsmannen **Judas Galilaios** ansåg att det var en synd att betala skatt till romarna. Gud skulle hjälpa judarna om de hjälpte sig själva och gjorde uppror (jfr Mark 12:13-17). Så lades grunden till *seloternas* rörelse. Enligt Josefus skedde det omkring år 6 e.Kr. men hans två söner upprepade resningen under prokuratorn Tiberius Alexander (år 46-48). Det måste vara det uppror som menas här. Lukas och Josefus kronologi passar ihop dåligt.

Gamaliels ”vänta och se” frustrerade Saul men gav kyrkan en chans. Den växte och blomstrade. Apostlarna slogs blodiga men fortsatte med glädje sin tjänst (v. 40-42). Så även med kyrkans trogna munkar. De fördrevs från vårt land men nya är tillbaka.

Evangelium: **Joh 6:1-15** (*Han delade ut åt folket, så mycket de ville ha*)

Jesus lyckas med sitt under men vill inte ha politisk makt – raka motsatsen till Theudas och Judas (ovan). Scenen här påminner om profeten Elias brödunder (2 Kung 4:42 f) men ännu mer om Guds bespisning av sitt folk i öknen efter uttåget ur Egypten – även då fick Guds gåvor inte gå till spillo (v. 12, jfr 2 Mos 16:19).

Observera att Jesus ger de hungriga massorna **mat före ord**. Först dagen efter får de predikan om brödunderets djupare mening: *eukaristin* (Joh 6:22 ff). Vi gör ofta motsatsen: ger de fattiga fromma ord (och eukaristin) men inte den mat de behöver. Den som är hungrig ska vi mätta innan vi börjar missionera (Jak 2:15-16). Observera även att det är Jesus personligen som delar ut mat. Vi ska som han hjälpa till *själva*.

Herren är min herde... Du dukar ett bord för mig i mina fienders åsyn (Ps 23:1, 5).

LÖRDAGEN I ANDRA PÅSKVECKAN

Första läsningen: **Apg 6:1-7** (*De valde sju män, fyllda av den helige Ande*)

Katolska kristna har rätt, ibland *plikt*, att framföra **kritik** i kyrkan. Som här. Apostlarna klarade tydligen inte av att förhindra diskriminering av de invandrade kyrkomedlemmarna i den sociala verksamheten (v. 1). Kritiken var bra. Hade den inte framförts så hade vi inte fått *diakonämbetet* som instiftas här (jfr *Katolska kyrkans katekes*, nr 1569-1571; Fil 1:1; 1 Tim 3:8). *Handpåläggningen* understryker högtidligt förmedlandet av Kristi uppdrag – den är en *vigning*. Genom diakonerna handlar Kristus. Han uppbygger och stödjer sitt folk. Därför förmedlas diakonernas fullmakt genom det vi

idag kallar ett *sakrament*. Apostlarna förbehåller sig **läran** och **liturgin** (detta grekiska ord används för ”bön” i v. 4). Diakonerna ska **tjäna**.

Två av de sju männen får en beskrivning. Stefanos för att han ska dyka upp i texten direkt härfter, men varför Nikolaos? Det sägs att han är *proselyt* (konvertit till judendomen). De andra har också grekiska namn men är judar från födelsen. Kanske blev Nikolaos en sorts ”Judas” bland de sju. Kyrkofadern Ireneus från 100-talet skriver att denne diakon blev lärare inom *nikolaiternas sekt* som det varnas mot i Upp 2:6 (*Adv. haer.* I, 26:3). De drev Paulus lära om ”frihet från lagen” bortom alla gränser, bedrev otukt och ansåg det utan betydelse om man utåt offrade till avgudar. Dessa *gnostiker* ansåg att ”anden” förblev syndfri oavsett vad ”köttet” gjorde. De var en svår plåga för den tidiga kyrkan.

Igår läste vi om brytningar bland fariseerna. Idag märks det att även saddukeerna (prästpartiet) måste ha fått problem: *En stor mängd präster började omfatta tron* (v. 7). Den lilla Jesusrörelsen från landet slog rot på allvar i huvudstaden.

Evangelium: **Joh 6:16-21** (*Det är jag, var inte rädda*)

Igår fick vi en liten skärtorsdag i förväg (tema: eukaristin), idag får vi en liten påskdag i förväg (tema: Jesu gudomlighet är starkare än dödens makter, mörkret och djupet). Jesu vandring på sjön berättas också i Matt 14:22-33; Mark 6:45-52 (jfr Matt 8:26; Mark 4:35-41; Luk 8:22-25). I Johannes framställning betonas att båten ”med ens” var framme vid sitt mål – han inspireras kanske av den mirakulösa räddningen i Ps 107:23-30 (även om Jesus hos Johannes märkligt nog inte stillar stormen såsom Gud gör i psalmen och Jesus gör i de parallella texterna). **Gud** och bara han råder i Gamla testamentet över hav och storm. Jesu suveräna vandring över vågorna i den mörka natten mitt ute på sjön visar vem han är. Detta är en *teofani* (Gudsuppenbarelse). Orden *det är jag* (v. 20) är Guds hemlighetsfulla namn (JHWH) så som det uppenbarades för Mose vid den brinnande busken:

Säg dem att han som heter ”Jag är” har sänt dig till dem (2 Mos 3:14).